

Η νέα χρονιά ξεκίνησε με επίθεση από την κυβέρνηση και τους υποστηρικτές της. Ασφαλιστικό, ακρίβεια, ιδιωτικά πανεπιστήμια, ισотίμηση ΚΕΣ και πολλά άλλα συνθέτουν το τοπίο, ενώ στο πολυτεχνείο μετά την επανεκλογή Γρυσπολάκη με εκλογές «βίαια και νοθείας», ερχεται η πρώτη προσπάθεια κατάργησης του ασύλου με την πρόσληψη εταιρείας security, αλλά και η πρώτη επιβολή του νόμου της αξιολόγησης με ερωτηματολόγια στο ΜΗΠΕΡ. Το στοιχείο είναι αν η νέα χρονιά θα συνεχιστεί με τη δική μας αντεπίθεση...

Ερωτηματολόγια αξιολόγησης

Ο πρόεδρος του τμήματος μας ενημέρωσε για αυτά τα ερωτηματολόγια λέγοντας πως ο σύλλογος φοιτητών μπορεί να τα δει- επεξεργαστεί ώστε να ψηφιστούν από τη ΓΣΤ Μήπερ το επόμενο διάστημα, και να αρχίσουν στη συνέχεια να μοιράζονται στα μαθήματα. Σε πολλούς από μας μπορεί να ακούγεται θωπική η λέξη "αξιολόγηση", σε κάθε περίπτωση όμως πριν κρίνουμε, θα πρέπει να εξετάσουμε από ποιους γίνεται αυτή η αξιολόγηση, σε ποιους και με ποια κριτήρια, κάτι το οποίο θα προσπαθήσουμε να κάνουμε στη συνέχεια. Επίσης, σε αυτό το σημείο θα πρέπει να αναφερθεί η σύνδεση αυτών των ερωτηματολογίων αξιολόγησης με το νόμο της αξιολόγησης που ψηφίστηκε πριν 3-4 χρόνια και ακόμα δεν έχει εφαρμοστεί (λόγω των κινητοποιήσεων των φοιτητών).

Ο νόμος, λοιπόν, της αξιολόγησης περιλαμβάνει 2 σκέλη: την εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση. Η εσωτερική αξιολόγηση (που πραγματοποιείται από τη ΜΟ.ΔΙ.Π.- Μονάδα Διασφάλισης Ποιότητας) περιλαμβάνει ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ σε όλο το διδακτικό - επιστημονικό προσωπικό αλλά και στους φοιτητές. Το περιεχόμενο των ερωτηματολογίων καθορίζεται από τα μέλη της ΜΟ.ΔΙ.Π. αλλά μπορεί και να αλλάξει με απόφαση του Υπουργού Παιδείας. Η έκθεση εσωτερικής αξιολόγησης που συντάσσεται περιλαμβάνει συγκεκριμένα στοιχεία με "ποσοτικά" δεδομένα για τους φοιτητές, τους καθηγητές, και γενικά όλο το προσωπικό και ότι άλλο αφορά το τμήμα, και παραδίδεται στην Α.ΔΙ.Π.(Αρχή Διασφάλισης Ποιότητας) και εδώ είναι που το ζήτημα παρουσιάζει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Τα 15 μέλη που απαρτίζουν την Α.ΔΙ.Π. διορίζονται από το Υπουργείο Παιδείας. Οι εσωτερικές εκθέσεις όλων των ιδρυμάτων παραδίδονται στην Α.ΔΙ.Π. η οποία συντάσσει την έκθεση εξωτερικής αξιολόγησης η οποία περιλαμβάνει τα "μέτρα" τα οποία πρέπει να πάρει το εν λόγω ίδρυμα προκειμένου να εξιληφτεί τους "στόχους" και την "αποστολή" που έχουν αποφασίσει γι' αυτό. Η εξωτερική έκθεση δίνεται στο ίδρυμα- και αυτό πρέπει μέσα σε 15 μέρες να υποβάλλει τυχόν παρατηρήσεις του, αλλιώς σημαίνει ότι "συμφωνεί". Αν στη συνέχεια το ίδρυμα δεν συμμορφωθεί μπορεί να υπάρξουν κυρώσεις (μείωση χρηματοδότησης κλπ).

Ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα "κριτήρια" της εν λόγω αξιολόγησης- εσωτερικής ή εξωτερικής (ακολουθούν αυτούσιες φράσεις από το νόμο σε "τέτοια"). Κριτήρια αποτελούν: "η κινητικότητα του διδακτικού προσωπικού και των φοιτητών ή σπουδαστών" (!?!), "ο βαθμός ανταπόκρισης του προγράμματος σπουδών στους στόχους της ακαδημαϊκής μονάδας, η ένταξη της έρευνας στους στόχους της ακαδημαϊκής μονάδας" (ποιοι είναι αυτοί οι στόχοι?-η πολεμική έρευνα για το ΝΑΤΟ που γίνεται στο ΜΠΔ αποτελεί στόχο?!) και άλλα πολλά και αδιευκρίνιστα. Ακόμα, τα κριτήρια μπορούν να αλλάξουν-αναδιαμορφωθούν από την ίδια την Α.ΔΙ.Π. και το υπουργείο ανά πάσα στιγμή, όπως αναφέρεται στο νόμο, χωρίς να διευκρινίζεται απολύτως τίποτα για την κατεύθυνση που αυτά μπορούν να πάρουν.

Δηλαδή, όχι μόνο τα υπάρχοντα κριτήρια της αξιολόγησης είναι πολύ ρευστά και ερμηνεύονται με πολλούς τρόπους, αλλά μπορούν και να αλλάξουν ανά πάσα στιγμή και προς όποια κατεύθυνση! Γίνεται λοιπόν σαφές, και από την ανάλυση του νόμου της αξιολόγησης αλλά και συνακόλουθα από την κατεύθυνση της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης σε όλη την Ευρώπη, πως αυτή η "αξιολόγηση" δεν πραγματοποιείται με αντικειμενικά ακαδημαϊκά κριτήρια (τουλάχιστον) αλλά επηρεάζεται από το υπουργείο (την κυβέρνηση δηλαδή), και στοχεύει στο να επηρεάζεται η εκπαίδευση περαιτέρω από τα κριτήρια της αγοράς και των επιχειρήσεων, αλλά και στη δημιουργία πανεπιστημίων-κολεγίων με φοιτητές και αποφοίτους "κινητικούς". Γιατί παράλληλα με την αξιολόγηση, στον ίδιο νόμο περιγράφεται το "σύστημα συσσώρευσης πιστωτικών μονάδων", περιγράφοντας αναλυτικά πόσα credits αναλογούν σε κάθε μας δραστηριότητα, εργασία ή ώρα που διοχετεύουμε καθημερινά στις σπουδές μας, καταλήγοντας σε ένα παράρτημα διπλώματος με αριθμό credits στο καθένα, υποκαθιστώντας το ενιαίο πτυχίο για όλους μας.

Πέρα από την άμεση σύνδεση αυτών των ερωτηματολογίων με τον νόμο της Αξιολόγησης, προκύπτουν και άλλα σημαντικά ερωτήματα σε σχέση με τη μεθοδολογία των "ερωτηματολογίων" αυτή καθ' αυτή η οποία εφαρμόζεται ευρέως στα ξένα πανεπιστήμια αλλά και στην ευρύτερη κοινωνία (γκάλο, ΜΜΕ κλπ.).

Το ερωτηματολόγιο συμπληρώνεται από έναν έναν φοιτητή και αποτελείται από τυποποιημένες-προκατ' ερωτήσεις. Για παράδειγμα στην ερώτηση "Πιστεύεις πως το γνωστικό αντικείμενο του μαθήματος είναι επαρκές;", δύο ίδιες φαινομενικά απαντήσεις φοιτητών που λένε "όχι" μπορεί να είναι εκ διαμέτρου αντίθετες (πχ. Ο ένας να εννοεί ότι το μάθημα έχει πολλά στοιχεία χημείας και ο άλλος ότι έχει πολλά στοιχεία στατικής). Σε τέτοιες περιπτώσεις λοιπόν, που δεν υπάρχει καν αιτιολόγηση της απάντησης, η "λύση" ώστε το μάθημα ή το τμήμα να είναι καλύτερο δεν ανταποκρίνεται πραγματικά σε αυτό που δηλώνουν οι φοιτητές μέσω των ερωτηματολογίων, αλλά οι απαντήσεις και τα αποτελέσματα της διαδικασίας χρησιμοποιούνται από την Α.ΔΙ.Π. και το υπουργείο όπως αυτοί θέλουν και τους βολεύει. Κοινώς τα αποτελέσματα είναι διφορούμενα και στημένα πολύ εύκολα.

Ακόμα, όταν το πανεπιστήμιο προωθεί τα ερωτηματολόγια που συμπληρώνονται ατομικά από τον καθένα, μόνο η ατομική λογική και δρόμος προωθούνται στη θέση των συλλογικών. Μέσω των ερωτηματολογίων μπορούν να κινηθούν ατομικά συμφέροντα από λίγους φοιτητές και όχι οι πραγματικές ανάγκες της πλειοψηφίας των φοιτητών. Πόσο μάλλον όταν την όλη διαδικασία μπορούν να τη χρησιμοποιούν ώστε απ' ενός να "καθρησυχάζομαστε" πως είπαμε τη γνώμη μας και απ' ετέρου πως τα στρεβλά

καθένας με τη δύναμη που έχει ως άνθρωπος να αλλάξει την ίδια του τη ζωή παρεμβαίνοντας άμεσα, με ενεργητικό τρόπο και όχι αφήνοντας τη τύχη του στα χέρια εκπροσώπων τους οποίους ψηφίζει μια φορά το χρόνο. Το ρίσκο περιγράφεται από τις προσπάθειες χειραγώγησης ή γνέπησης της συνέλευσης, προσπάθειες που καταλήγουν στην οχλαγωγία ή τον ευτελισμό της διαδικασίας. Το ρίσκο αυτό είναι στη φύση κάθε δυναμικής διαδικασίας και η συνέλευση είναι μία από αυτές. Είναι ένα ρίσκο που είναι διατεθειμένος να πάρει μόνο αυτός που πιστεύει ότι η ανατροπή και η εξέλιξη έρχονται με την πράξη και όχι με τη νοηλική ανάθεση, μόνο αυτός που θεωρεί ότι ο καθένας μπορεί να αντέξει την ευθύνη της συνδιαμόρφωσης.

Κατανοώντας λοιπόν τόσο τη φύση όσο και τη σημασία της γενικής συνέλευσης, φτάνουμε μοιραία στο πρόβλημα της μορφής, στο πρόβλημα αυτής της ίδιας της διαδικασίας. Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα, αν καταφέρουμε να τα δούμε υπο το πρίσμα του αυτοσεβασμού. Ο ομιλητής, για παράδειγμα, που προσπαθεί με θεατριανόμοια και μεγαλοστομίες να προώσει περισσότερο το ήδη πορωμένο κοινό του, δε σεβεται τον εαυτό του, καθώς δεν τοιά να δοκιμάσει την άποψη του σε μια ειλικρινή αλλά πάνω από όλα ορθολογική και αντικειμενική βάση. Ο ακροατής, που δεν ακούει με προσοχή αυτά που λέγονται στη γενική συνέλευση, δε σεβεται τον εαυτό του, γιατί ακόμα και μέσα στη συνέλευση που του δίνεται η δυνατότητα να δράσει, αυτός επιλέγει την αποστασιοποίηση και μάλιστα διατηρώντας τη συνειδηση του καθαρή λόγω του ότι απλώς βρίσκεται στο χώρο της συνέλευσης. Τέλος ο μη ακροατής, αυτός που δεν εμφανίζεται καθόλου ή απλώς εμφανίζεται την ώρα της ψηφοφορίας και σηκώνει το χέρι του, έχει τεράστιο έλλειμμα αυτοσεβασμού καθώς επιλέγει τη χειρότερη μορφή ανάθεσης: την ανάθεση της γνώμης του και της ψήφου του στο όργανο το οποίο και ο ίδιος μπορεί να παρέμβει. Το να μην μπορεί να συμμετέχει σε μια απόφαση για εσένα, από ένα όργανο που συμμετέχουν αυτοί που σε πείσανε ότι μπορούν να σε εξουσιάσουν, είναι στείρο, καταπιστικό, κομφορμιστικό και άλλα πολλά, έχει όμως μία, ψυχολογική έστω, βάση. Το να μπορείς να παρέμβεις και να μην το κάνεις είναι άναδρo. Για να πάρει η γενική συνέλευση τη μορφή που της αρμόζει δε χρειάζονται συνταγές του τύπου «Πέντε ομιλητές-μση ώρα». Η συνέλευση είναι μια βθεαία συγκοινωνιακή διαδικασία και καμία τυπική διευθεσία που θα οδηγήσει την αντιπαράθεση στο πολιτικό επίπεδο ,στο επίπεδο δηλαδή όπου πρέπει να γίνει η σύγκρουση ώστε να υπάρξει αποτέλεσμα. Χρειάζονται στοιχειώδεις ενέργειες, όπως είναι η τήρηση της ώρας από τους ομιλητές, που σε συνδιασμό με το σταμάτημα των διακοπών της διαδικασίας λόγω οχλαγωγίας, θα μειώσει το χρόνο της διαδικασίας στο απαιτούμενο, η αποφυγή χαρακτηρισμών και η προσπάθεια διατήρησης της συζήτησης σε πολιτικά επιχειρήματα καθώς και η προσεκτική ακρόαση των επιχειρημάτων από το σώμα ώστε να αποφευχθεί ο λαϊκισμός και η προσπάθεια παραπλάνισής του. Γενικώς, χρειάζονται απλώς οι απλές ενέργειες, που δείχνουν ότι όλοι έχουν καταλάβει τόσο τις δυνατότητες όσο και τη προοπτική που δίνει μια διαδικασία όπως η γενική συνέλευση και που θέλουν να έχουν την άποψη καθώς και τα κότσια, να θέσουν αυτή την άποψη στην κρίση του σώματος. Οι στοχευμένες ενέργειες σε βάρος της διαδικασίας δείχνουν το πολιτικό ήθος του καθενός καθώς και τον τρόπο που αντιμετωπίζει τη συνέλευση δίνοντας πάτημα στην «αγανακτισμένη αποχή».

Έχοντας σαν κεκτημένο τα αντανάκλαστικά των γενικών συνελεύσεων σε δύσκολη περίοδο, σήμερα τοποθετείται η συνέλευση στη θέση του όπλου για αντίσταση στην καταστράφιση των όρων του δημόσιου και δημοκρατικού πανεπιστημίου. Η συνέλευση των φοιτητών είναι το μόνο όργανο που μπορεί να αξιολογήσει ουσιαστικά το πανεπιστήμιο με τρόπο αντικειμενικό και με κριτήρια που θα ξεκινάνε και θα καταλήγουν στο συλλογικό συμφέρον των φοιτητών, που βάλεται σήμερα με κάθε τρόπο. Ήρθε η ώρα να κριθεί το πανεπιστήμιο από τη βάση του και όχι το καθεστώς να γίνει κριτής του εαυτού του. Σε αυτή την κατεύθυνση, την αναγκαία κατεύθυνση, οδηγεί ο δρόμος των συλλογικών διεκδικήσεων σε πλήρη αντιδιαστολή με το δρόμο του ανταγωνισμού και της απλής εκπροσώπησης σε όργανα συνδιοίκησης.

«Διαλύονται όλες οι στέρρες, σκουριασμένες σχέσεις με την ακολουθία τους από παλιές σεβασμένες παραστάσεις και αντιλήψεις και όλες οι καινούριες που διαμορφώνονται παλιώνων πριν προλάβουν να αποστευθούν. Καθetti ο κλειστό και στάσιμο εξαιτίζεται, καθetti το ιερó βεβηλώνεται και στο τέλος οι άνθρωποι αναγκάζονται να αντικρίσουν με νηφάλιο μάτι τη θέση τους στη ζωή και τις αμοιβαίες σχέσεις τους». Κ.Μαρξ

ΝΑ ΠΕΤΑΞΟΥΜΕ ΕΞΩ ΣΕΚΙΟΥΡΙΤΑΔΕΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

αποτελέσματα εκπροσωπών το τι πραγματικά θέλουμε. Στην πραγματικότητα η κατάσταση όχι μόνο δεν θα αλλάξει στην κατεύθυνση που θέλουμε αλλά δεν θα έχουμε και τη δυνατότητα μέσω συνελεύσεων και αγώνων να την αλλάξουμε. Τεράστιο παράδειγμα για όλα τα παραπάνω είναι μια έρευνα που έγινε στο Π.Κ. η οποία ανάμεσα σε άλλα λέει πως το 80% των φοιτητών θέλουν να δουλεύουν 12 ώρες τη μέρα και άλλα ευτράπελα!

Στη θέση του ουσιαστικού διαλόγου όλων των φοιτητών για τα προβλήματά μας και το μέλλον μας, έρχονται οι στημένες ερωτήσεις και οι στημένες λύσεις. Στη θέση των γενικών συνελεύσεων και του συλλογικού δρόμου και αγώνα έρχονται τα "γκάλο" για να μας σώσουν και να μάθουμε και εμείς οι ίδιοι τι θέλουμε. Πιστεύουμε πως οι γενικές συνελεύσεις έχουν αδυναμίες και πως με τη συμβολή όλων μας αυτές πρέπει να αναβαθμιστούν και να γίνουν χώρος ουσιαστικού διαλόγου. Σε τέτοιες συνελεύσεις νομίζουμε πως πρέπει το επόμενο διάστημα να συζητήσουμε τα πραγματικά προβλήματα της σχολής και της καθημερινότητάς μας, και όχι συμπληρώσεις ο καθένας τις σε κοούτσια. ΟΙ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΧΩΡΑΝΕ ΣΕ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ, ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ! Όλοι στην επόμενη Γενική Συνέλευση Μήπερ. (στα τραπέζια της ενωτικής θα βρειτε αυτόσυο το νόμο της αξιολόγησης).

Κάνοντας τη δημοκρατία υπόθεση του καθενός.

Το πανεπιστήμιο, ως χώρος ελεύθερης διαμόρφωσης και μετάδοσης ιδεών, είναι ίσως ο τελευταίος όπου, εκτός από την στείρα πολιτική εκπροσώπησης της της ανάθεσης, χωρίς η άμεση έκφραση και εφαρμογή της δημοκρατίας από τις γενικές συνελεύσεις. Οι γενικές συνελεύσεις έχουν την ευθύνη της συνδιαμόρφωσης πολιτικών ιδεών και πρακτικών μέσω της ιδιομορφίας του να αποφασίζει ο καθένας τόσο για τον εαυτό του όσο και για το σώμα στο οποίο ανήκει. Η ευθύνη αυτή είναι μεγάλη. Προϋποθέτει την κατανόηση των προβλημάτων που πρέπει να λυθούν από το σώμα, τη σοβαρή και όχι λαϊκίστικη επιχειρηματολογία, καθώς και τη διάθεση για εποικοδομητική κριτική από όλους για όλα. Κυρίως όμως προϋποθέτει και απαιτεί τη διαμόρφωση των απόψεων μέσα στη Γενική Συνέλευση με βάση τα επιχειρήματα που παραθέτει ο καθένας και όχι εκ των προτέρων. Δηλαδή χρειάζεται η ωριμότητα του να μπορεί κανείς να κρίνει αντικειμενικά, με βάση τη λογική και το συμφέρον της πλειοψηφίας και όχι δογματικά, παραταξιακά και με βάση τις προσωπικές συμπάθειες και αντιπάθειες.

Η συνέλευση από το βαθύτερο πολιτικό της νόημα είναι μια τεράστια ευκαιρία αλλά συνάμα και ένα τεράστιο ρίσκο. Η ευκαιρία που δίνεται είναι να συμφιλιωθεί ο

Λευκίμμη - Γιάννενα
ΧΩΡΟΙ ΑΝΘΥΓΕΙΪΝΗΣ
ΤΑΦΗΣ ΑΠΟΡΡΙΜΑΤΩΝ

Με αμείωτη ένταση συνεχίζονται οι αντιδράσεις των κατοίκων της Λευκίμμης στην Κέρκυρα με αίτημα να σταματήσει η κατασκευή της χυμιατερής να φύγουν τα ΜΑΤ και να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι για τον θάνατο μιας γυναίκας και την μετατροπή της Λευκίμμης σε κατεχόμενη περιοχή. Οι κάτοικοι της Λευκίμμης, εδώ και δύο χρόνια, αγωνίζονται για να προασπίσουν τον τρόπο ζωής τους, τα σπίτια τους, την υγεία τους και την υγεία των παιδιών τους. Αγωνίζονται να αποτρέψουν τη δημιουργία «Χώρου Υγιεινομικής Ταφής Απορριμμάτων» (Χ.Υ.Τ.Α.) στην περιοχή τους, χωρίς την τήρηση των προδιαγραφών και των απαραίτητων προϋποθέσεων.

Ο νόμος προβλέπει ότι ένας ΧΥΤΑ πρέπει να απέχει τουλάχιστον 1500 m από την κοντινότερη κατοικία, ότι απαγορεύεται η κατασκευή του πάνω σε έδαφος που έχει υπόγεια νερά και είναι κοντά σε άλλες οχλούσες περιοχές όπως λιμάνια και εργοστάσια καθαρισμού. Ο συγκεκριμένος «ΧΥΤΑ» χωροθετείται σε δασώδη έκταση, σε απόσταση μόλις 300μ. από τα σπίτια του χωριού της Λευκίμμης, σε ένα εξαιρετικά ευαίσθητο φυσικό περιβάλλον, κοντά σε δύο ποτάμια και περιοχές με πόσιμο νερό (μεγάθους λίμνης) και την παραλία του Αγίου Πέτρου (Κάβος). Τέλος είναι κοντά στο λιμάνι Λευκίμμης και σε εργοστάσιο βιολογικού καθαρισμού. Η λειτουργία του θα μολύνει τον υδροφόρο ορίζοντα με τοξικά και δηλητηριώδη απόβλητα, θα προκαλέσει άμεσα σοβαρές βλάβες στην υγεία των κατοίκων, θα καταστρέψει τις τελευταίες καλλιέργειες αλλά και τη μικρή τουριστική κίνηση της περιοχής (ενοικιαζόμενα δωμάτια, τουριστικά καταστήματα) που αποτελούν και τους μόνους πόρους των κατοίκων, εκδιώχνοντας τους επί της ουσίας από τα σπίτια τους.

Μετά τη Λευκίμμη, σειρά πήρε το Ελληνικό των Ιωαννίνων. Το πρωί της 15ης Οκτωβρίου, βρέθηκαν συνολικά 380 άνδρες(?) των ΜΑΤ για να κάμψουν την αντίσταση των κατοίκων του χωριού που διαφωνούν με τη χωροθέτηση του ΧΥΤΑ. Τα ΜΑΤ επιτέθηκαν, έβριζαν την περιοχή στα δακρυγόνα, προκειμένου να εγκατασταθεί ο εργολάβος, που θα κατασκευάσει τον ΧΥΤΑ. Την ίδια στιγμή, οι κάτοικοι έχουν προσφύγει εναντίον της απόφασης χωροθέτησης και οι αποφάσεις των δικαστηρίων εκρεμμούν. Αυτό βέβαια δεν εμπόδισε τα κυβερνητικά όργανα να εκστρατεύσουν κυριολεκτικά εναντίον ενός μικρού χωριού και των κατοίκων του, ηλικιωμένων στην πλειοψηφία τους, για να καταλάβουν την περιοχή και να την φρουρήσουν κιόλας, από τους ίδιους τους κατοίκους της. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι οι κάτοικοι έχουν καταθέσει εναλλακτική πρόταση απέναντι σε αυτήν την αντιπερισπαστική απόφαση που πάρθηκε από τον περιφερειάρχη Ηπείρου. Όλα δείχνουν ότι η κυβέρνηση και η Τ.Α. αδυνατούν - καλύτερα δεν θέλουν να προχωρήσουν - στο να συντάξουν ένα επιστημονικά τεκμηριωμένο, ενιαίο και πάνω απ' όλα ανθρωποκεντρικό σχέδιο διαχείρισης των απορριμμάτων (αστικά/ οικιακά, ζωικά, βιομηχανικά/ τοξικά, νοσοκομειακά, υγρά απορροά, κ.ο.κ.). Το αποτέλεσμα είναι να υπάρχουν εκατοντάδες ανεξέλεγκτες χυμιατέρες σαν τον Κουρουπητό, παρακλαϊμένη διαχείριση των ΧΥΤΑ, επικίνδυνες χυμιατέρες για πρόκληση πυρκαγιών, για τη δημόσια υγεία (Δουρούτη, Ψυτάλλεια, Νέα Λίδια, Ταγαράδες, κ.α.), με συνεχείς εκλύσεις τοξικών ουσιών (μεθάνιο, διοξείδιο του άνθρακα, κλπ) και κατολισθήσεις. Όταν οι εργαζόμενοι και η νεολαία παίρνουν την υπόθεση στα χέρια τους η κυβέρνηση στέλνει τα ΜΑΤ (Δυτ. Αθήνα, Καρβουνάρι, Ελληνικό), προσπαθώντας με εκφοβισμό και καταστολή να συνεχίσει το καταστροφικό της έργο, όταν σε άλλες χώρες αυγαταίνει η Ανακρίκλωση, η μετατροπή των απορριμμάτων σε πράσινη ενέργεια και τα ΧΥΤΥ (ο ορθολογικός διαχωρισμός που αποτελεί το 10-15% του σημερινού όγκου σκουπιδιών).

Η διαχείριση των σκουπιδιών μέσα από απαρχαιωμένες κατά κοινή ομολογία, και καταστροφικές για το περιβάλλον μεθόδους όπως είναι η κατασκευή των ΧΥΤΑ είναι το άλλο πρόσωπο του πολιτισμού της κατανώλησης που χρηματοδοτεί και προβάλλει ο καπιταλισμός. Ο αγώνας των τοπικών κοινωνιών ενάντια στην υποβάθμιση της ζωής και την υπερπόση του φυσικού κόσμου είναι αγώνας όλων μας ενάντια στους κρατικούς σχεδιασμούς και το κεφάλαιο.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟΥ ΤΗΣ 265^{ΗΣ} ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΥΤΑΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Οι **Κ.Κ. Ι. Γρυσπολάκης** Πρύτανης, **Ν. Βαρότσης** Αντιπρύτανης Οικονομικού Προγραμματισμού & Ανάπτυξης, **Μ. Πατερνάκης** Αντιπρύτανης Ακαδημαϊκών Υποθέσεων & Προσωπικού, **Χρ. Σκορδής** εκπρόσωπος φοιτητών και **Εμμ. Βανδουλάκης** Προϊστάμενος Γραμματείας του Ιδρύματος.

ομόφωνα

1) MEGA SPRINT GUARD SECURITY

Ιταλία - φοιτητικό κίνημα
«Δε θα πληρώσουμε εμείς για τη δική σας κρίση»

«Δε θα πληρώσουμε εμείς για τη δική σας κρίση», μ' αυτό το σύνθημα ξεκινήσαν πριν λίγες βδομάδες οι διαμαρτυρίες στο Πανεπιστήμιο La Sapienza της Ρώμης. Ένα σύνθημα απλό, αλλά ταυτόχρονα άμεσο: η παγκόσμια κρίση είναι η κρίση του ίδιου του καπιταλισμού, της οικονομικής και κτηματομεσιτικής κερδοσκοπίας, ενός συστήματος διχως κανόνες ή δικαιοσύνη των αδιόστατων επιχειρήσεων και των μόντζερ τους. Η κρίση αυτή δεν μπορεί να πέσει πάνω στις πλάτες της εκπαίδευσης, από το σχολείο ως το πανεπιστήμιο, της υγείας ή γενικώς των φορολογούμενων. Το σλόγκαν έγινε παντού έγκριστο, διαδιδόμενο γρήγορα από στόμα σε στόμα, από πόλη σε πόλη. Από τους φοιτητές ως τους επισφαλείς εργαζόμενους, από τον κόσμο της εργασίας ως τον κόσμο της έρευνας, κανένας δεν θέλει να πληρώσει για την κρίση, κανένας δεν θέλει να εθνικοποιηθούν οι ζημιές, όταν για χρόνια ο πλούτος κατανέμεται μεταξύ λίγων, πολύ λίγων. Κι είναι ακριβώς η μετάδοση αυτού του ζητήματος που γινόταν τις βδομάδες αυτές, καθώς κι ο αντίστοιχος πολλαπλασιασμός των κινητοποιήσεων στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στις πόλεις, το γεγονός που όλην προκάλεσε τον φόβο. Ως γνωστόν όμως, το φοβισμένο σκυλί γαβγίζει. Παρόμοια, η αντίδραση του Πρόεδρου Μπερλουσκόνι δεν ήθελε να περιμένει: «η αστυνομία θα πατάξει τις καταλήψεις των πανεπιστημίων και των σχολείων», «θα απαλλαγούμε, έτσι, από τη βία στη χώρα μας.» Μόνο που ταυτόχρονα, δήλωνε ο Μπερλουσκόνι ότι θέλει να αυξήσει την οικονομική βοήθεια προς τις τράπεζες κι ότι θέλει το κράτος κι ο δημόσιος προϋπολογισμός να αποτελέσουν τις ύστατες εγγυήσεις των τραπεζτικών δανεισμών: με λίγα λόγια, αφενός περικοπές στην εκπαίδευση, λιγότεροι πόροι προς τους φοιτητές, περικοπές στην υγεία, κι αφετέρου δημόσιο χρήμα προς τις τράπεζες και τον ιδιωτικό τομέα. Αρωαρωτόμαστε τότε πού βλέπει κανείς τη βία: είναι η κατάληψη μια βίαια πράξη ή μήπως ασκεί βία η ίδια η κυβέρνηση που επιβάλλει το νόμο 133 και το διάταγμα (της) Gelmini κι αρνείται την οποιαδήποτε κοινοβουλευτική συζήτηση; Είναι βίαιο όσοι διαφωνούν ή αυτός που θέλει να τους κατανίξει με την αστυνομική δύναμη; Είναι βίαιο αυτοί που κινητοποιούνται για να υπερασπισθούν το δημόσιο πανεπιστήμιο και σχολείο ή αυτός που θέλει να τα πουλήσει όλα για να ευνοηθούν τα οικονομικά συμφέροντα των λίγων; Η βία βρίσκεται στην πλευρά της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι, ενώ στην άλλη πλευρά, στις κατελιμμένες σχολές και σχολεία, βρίσκεται η χαρά μαζί με την κατακραυγή αυτών που αγωνίζονται για το ίδιο το μέλλον τους, αυτών που δεν αποδέχονται να παραγκωνιστούν ή να αποσιωπηθούν, αυτών που θέλουν να είναι ελεύθεροι.

Ο σχεδιασμός είναι ξεκάθαρος, ακόμη και τα εργαλεία του: ο νόμος 133 πέρασε μέσα στον Αύγουστο κι απέναντι τώρα στη διαφανή δεκάδων χιλιάδων φοιτητών κλήθηκε η επέμβαση της αστυνομίας, οι φοιτητές όμως δεν φοβήθηκαν. Αντίθετα συγκροτήθηκαν με τις δυνάμεις καταστολής έσπασαν τον αστυνομικό κλοιό και πραγματοποιήσαν κατάληψη του κεντρικού σιδηροδρομικού σταθμού Termini της Ρώμης. Και όπου το κράτος αδυνατεί να καταστείλει τις κινητοποιήσεις και τις αντιδράσεις αναλαμβάνει ρόλο το παρακράτος. Συγκεκριμένα κατά τη διάρκεια πανεκπαιδευτικής πορείας στο κέντρο της Ρώμης ομάδες ακροδεξιών επιχείρησαν να εισέλθουν στην πορεία και όταν απωθήθηκαν από τους διαδηλωτές άρχισαν να τους χτυπούν με αλυσίδες, καρέκλες και καθρόνια αφήνοντας πολλούς φοιτητές τραυματίες. Τελικά η ιταλική γεροσσία ενέκρινε την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι εν μέσω φοιτητικών και μαθητικών διαδηλώσεων.

Δεκάδες πανεπιστήμια και εκατοντάδες σχολεία σε όλη τη χώρα τελούν υπό κατάληψη και προγραμματίζονται διαδηλώσεις σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Ιταλίας στις 7 Νοέμβρη και μία πανιταλική συγκέντρωση και πορεία στη Ρώμη στις 14 Νοέμβρη μέρα κατά την οποία τα συνδικάτα έχουν ορίσει την πανεπιστημιακή απεργία. Όσα συμβαίνουν αυτές τις μέρες δείχνουν μια δυνατή, εξαιρετική και πλούσια κινητοποίηση. Ένα νέο κύμα, ένα έκρυθμο κύμα που δεν σκοπεύει να σταματήσει, αλλά αντίθετα επιθυμεί να νικήσει. Αυτό που πρέπει να προσέξουμε είναι το γεγονός ότι οι φοιτητές δεν κινητοποιούνται με αιτήματα συστηνιακά ή εσωτερικά αλλά βάζουν στο στόχαστρό τους την πολιτική της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι και τις

Με την υπογραφή πασιπτή
ΕΤΑΙΡΕΙΑ SECURITY ΣΤΟ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

Οι εταιρείες security που κατατέλλουν τους φοιτητές που μοιράζουν φυλλάδια στην Αγγλία δεν είναι και πολύ μακριά μας. Το πρυτανικό συμβούλιο (Γρυσπολάκης και σία) μαζί με τον ΠΑΣΠίτη εκπρόσωπο ψήφισαν να «φυλάξει» το πολυτεχνείο κρήτης εταιρεία security!

Στα πλαίσια της εφαρμογής του νόμου πλαίσιο και της κατάργησης του ασύλου για πρώτη φορά η πρυτανεία δείχνει τα δόντια της. Με τους ίδιους μπράβους που επανεκλέχθηκε πρύτανης ο γρυσπολάκης θα επινεκρήσει να καταστείλει το φοιτητικό κίνημα και τη δράση του συλλόγου μας. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι το καλοκαίρι ψήφιστηκε νόμος που επιτρέπει στους σκευοιριτάδες να οπλοφορούν. Όλα αυτά δεν είναι κάτι ξεχωριστό από τη γενικότερη προσπάθεια καταστολής κάθε φωνής αντίστασης, από τα χτυπήματα των ΜΑΤ στις πορείες, από τις κάμερες παρακολούθησης, την απαγόρευση των απεργιών και των καταλήψεων. Στο χέρι μας είναι αν θα τους αφήσουμε! Να παραιτηθεί ο πρύτανης της βίας Γρυσπολάκης, να απολογηθεί ο Πασπίτης συνάδελφες για την απαράδεκτη υπογραφή του, να καταργηθεί ο νόμος πλαίσιο, κάτω τα χέρια από το άσυλο, κανένας σκευοιριτάς στο πολυτεχνείο!

κατευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την παιδεία, την οικονομία (η πολιτική της λιτότητας που δίνει δισεκατομμύρια ευρώ για τη «διάσωση» των τραπεζών), παλεύουν ενάντια σε ένα σάπιο σύστημα οικονομίας που ήδη βρίσκεται υπο κατήρευση, το βάρος της οποίας θα κληθούν να σηκώσουν οι ίδιοι και όχι οι δημιουργοί της, παλεύουν ενάντια στον εργατικό μεσαίωνα που τους επιφυλάσσουν (ανασφάλιστοι και με 700 ευρώ μισθό) παλεύουν για ένα καλύτερο αύριο. Ο πανεκπαιδευτικός ξεσηκωμός στην Ιταλία πρέπει να μας δείξει το δρόμο για έναν αντίστοιχο ξεσηκωμό στην Ελλάδα. Η πολιτική είναι η ίδια, η καταπίεση επίσης και ο στόχος κοινός: ανατροπή της πολιτικής τους σε εκπαίδευση-εργασία.

